

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 17.12.2007
KOM(2007) 805 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS

**annettu rikoksen tuottaman hyödyn ja rikoksella saadun omaisuuden sekä rikoksentekovälineiden menetetyksi tuomitsemisesta 24 päivänä helmikuuta 2005 tehdyn neuvoston puitepäätöksen 6 artiklan mukaisesti
(2005/212/YOS)**

1. JOHDANTO

Rikoksen tuottaman hyödyn ja rikoksella saadun omaisuuden sekä rikoksentekovälineiden menetetyksi tuomitsemisesta 24 päivänä helmikuuta 2005 tehdyn neuvoston puitepäättöksen 2005/212/YOS¹, jäljempänä 'puitepäättös', 6 artiklan mukaisesti komission on laadittava kirjallinen kertomus toimenpiteistä, joita jäsenvaltiot ovat toteuttaneet puitepäättöksen noudattamiseksi.

Tanskan kuningaskunnan aloitteesta tehdyn puitepäättöksen tarkoituksena on "... varmistaa, että käytössä on tehokkaat säännöt siitä, milloin rikoksen tuottama hyöty voidaan tuomita menetetyksi, myös silloin kun on kyse todistustaakasta sellaisen henkilön hallussa olevien varojen alkuperän suhteen, joka on tuomittu järjestäytyneeseen rikollisuuteen liittyvästä rikoksesta." Puitepäättöksen pääasiallisena tavoitteena on, että jäsenvaltiot toteuttavat toimenpiteitä, jotka mahdollistavat kahdentyypisen menetetyksi tuomitsemisen:

- menetetyksi tuomitaan kokonaan tai osaksi rikoksentekovälineet ja sellaisen rikoksen tuottama hyöty, josta voi seurata yli yhden vuoden pituinen vankeusrangaistus, tai kyseisen hyödyn arvoa vastaava määrä omaisuutta;
- menetetyksi tuomitaan kokonaan tai osaksi omaisuus, joka suoraan tai välillisesti kuuluu tietyistä vakavista rikoksista tuomitulle henkilölle, erityisesti silloin kun omaisuus on peräisin rikollisesta toiminnasta.

Komissio katsoo, että on erittäin tärkeää käsitellä rikoksentekovälineiden, rikoksen tuottaman hyödyn ja rikoksella saadun omaisuuden menetetyksi tuomitsemista, sillä se on keino puuttua tehokkaasti järjestäytyneeseen rikollisuuteen. Sen avulla rikollisilta voidaan ottaa pois rahavarat, ja näin voidaan rajoittaa heidän mahdollisuuksiaan toimia vahingollisesti ja estää heitä käyttämästä omaisuutta omiin henkilökohtaisiin tarpeisiinsa.

1.1. Puitepäättöksen taustaa

Rikollisella toiminnalla saatujen tulojen menetetyksi tuomitsemista on jo kauan pidetty tehokkaana järjestäytyneen rikollisuuden torjuntakeinona. Järjestäytyneen rikollisuuden torjuntaa koskevista Eurooppa-neuvoston toimintasuunnitelmissa korostetaan poikkeuksetta, että järjestäytyneen rikollisuuden toimijoilta on otettava pois tärkein motiivi eli taloudellinen hyöty.

Euroopan unionin uuden vuosituhaten strategian² mukaan "Eurooppa-neuvosto on päättänyt varmistaa, että ryhdytään konkreettisiin toimiin rikoksen tuottaman hyödyn jäljittämiseksi, jäädyttämiseksi, takavarikoimiseksi ja menetetyksi tuomitsemiseksi".

Tähän mennessä EU on laatinut asiasta yhtenäisen toimenpidepaketin. Neuvosto teki 26. kesäkuuta 2001 puitepäättöksen 2001/500/YOS rahanpesusta, rikoksentekovälineiden ja rikoksen tuottaman hyödyn tunnistamisesta, jäljittamisestä, jäädyttämisestä tai takavarikoimisesta ja menetetyksi tuomitsemisesta³. Puitepäättöksessä säädetään

¹ EUVL L 68, 15.3.2005.

² *Järjestäytyneen rikollisuuden ehkäiseminen ja valvonta: Euroopan unionin strategia uuden vuosituhaten alkaessa*, EYVL C 124, 3.5.2000, s. 1.

³ EYVL L 182, 5.7.2001.

järjestäytyneen rikollisuuden kautta hankitun omaisuuden menetetyksi tuomitsemisesta annettujen kansallisten säännösten lähentämisestä, mikä on vienyt asiaa jonkin verran eteenpäin. Neuvoston 22. heinäkuuta 2003 tekemä puitepäätos 2003/577/YOS⁴ mahdollistaa omaisuuden tai todistusaineiston jäädyttämisen Euroopan unionissa. Lisäksi neuvosto on tehnyt 6. lokakuuta 2006 puitepäätoksen 2006/783/YOS vastavuoroisen tunnustamisen periaatteen soveltamisesta menetetyksi tuomitsemista koskeviin päätöksiin⁵.

2. KERTOMUKSEN TAVOITE JA ARVIOINTIMENETELMÄ

Neuvoston puitepäätoukset velvoittavat jäsenvaltioita saavutettavaan tulokseen nähden, mutta jättävät kansallisten viranomaisten valittaviksi muodon ja keinot. Niillä ei voi olla välitöntä vaikutusta. Koska komissiolla ei ole kolmanteen pilariin kuuluvissa asioissa toimivaltaa rikkomisesta johtuvan menettelyn käynnistämiseen jäsenvaltiota vastaan, tämän kertomuksen tarkoituksena on ainoastaan esittää tosiasioihin perustuva arvio täytäntöönpanotoimista.

Kertomuksessa esitetyssä arviossa keskitytään 2 ja 3 artiklaan, jotka muodostavat puitepäätoksen keskeisen osan, sekä puitepäätoksen tavoitteiden kannalta tärkeimpiin velvoitteisiin.

Kertomusta varten komissio on käyttänyt puitepäätosten täytäntöönpanon arviointia varten vuonna 2001 hyväksyttyjä yleisiä arviointikriteereitä⁶. Lisäksi on käytetty erityisesti asianomaiseen puitepäätökseen liittyviä kriteereitä.

Puitepäätoksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan neuvosto arvioi viimeistään 15. kesäkuuta 2007 jäsenvaltioiden viimeistään 15. maaliskuuta 2007 toimittamien tietojen perusteella laaditun kirjallisen kertomuksen sekä komission kertomuksen perusteella, missä määrin jäsenvaltiot ovat toteuttaneet tarvittavat toimenpiteet.

Kertomusta laadittaessa säädöstekstinsä oli toimittanut 16 jäsenvaltiota (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, HU, IE, LT, MT, NL, PL, RO, SE). Niistä kymmenen (BE, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, HU, NL, PL) on saattanut puitepäätoksen osaksi kansallista lainsäädäntöään lähes kokonaan (lukuun ottamatta useimmissa tapauksissa 1 artiklaa ja joissakin tapauksissa puitepäätoksen vähäisempiä yleisiä määräyksiä) ja kuusi (BG, IE, LT, MT, RO, SE) osittain. Viisi jäsenvaltiota (EL, IT, LV, LU, PT) ilmoitti laativansa parhaillaan asianomaisia säädöksiä. Kuusi jäsenvaltiota (AT, CY, ES, SK, SI, UK) ei ole vielä ilmoittanut komissiolle kansallisista toimenpiteistään.

Jotkin jäsenvaltiot toimittivat kirjallisen selvityksen sekä vastaavuustaulukon selostaen kansallisessa oikeudessaan annetut yleiset ja erityiset säännökset ja ilmoittaen sovellettavat säädökset. Mitä tulee velvoitteeseen toimittaa komissiolle täytäntöönpanolainsäädännön teksti, osa jäsenvaltioista ei ole toimittanut tekstiä selvityksensä – joka sinänsä saattaa olla hyvinkin yksityiskohtainen – tueksi ja osa jäsenvaltioista on toimittanut vain osan täytäntöönpanolainsäädäntönsä teksteistä.

⁴ EUVL L 196, 2.8.2003.

⁵ EUVL L 328, 24.11.2006, s. 59.

⁶ KOM(2001) 771, 13.12.2001, 1.2.2 kohta.

Kertomuksessa analysoidaan 16 jäsenvaltion toimittamia kokonaisia ja osittaisia täytäntöönpanosäädöksiä ja niihin liittyviä huomautuksia ja kahden jäsenvaltion (IT, LU) toimittamia säädösluonnosten osia.

3. TOTEUTETTUJA TOIMENPITEITÄ KOSKEVA ANALYYSI

1 artikla - Määritelmät

Puitepäättöksen 1 artiklassa määritellään seuraavat termit: 'rikoksen tuottama hyöty', 'omaisuus', 'rikosentekovälineet', 'menetetyksi tuomitseminen' ja 'oikeushenkilö'. Nämä termit ovat olennaisen tärkeitä, sillä niiden esiintyminen täytäntöönpanosäädöksessä takaa sen, että siinä on käytetty samaa tarkoittavia käsitteitä.

Jotkin jäsenvaltiot (BG, CZ, FR, HU, LT, MT, SE) toimittivat kyseisen artiklan saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöään tietoja, tosin joissakin tapauksissa puutteellisia. Osa jäsenvaltioista ei ilmoittanut tältä osin mitään (DE, DK, EE, FI, NL, PL). Jotkin jäsenvaltiot (FR, HU, IE, MT) korostivat, ettei tiettyjä määritelmiä ollut tarpeen ottaa huomioon, koska vaikka niitä ei mainitakaan lainsäädännössä, ne tunnetaan yleisesti eikä niiden tulkintaan liity epäselvyyttä. Komissio pitää kuitenkin tärkeänä, että kansallisessa lainsäädännössä käytetään kyseisiä määritelmiä, koska tällöin saadaan selvempi kuva siitä, kuinka käsitteet on otettu lainsäädännössä huomioon. Tietojen puuttuessa komission on joissakin tapauksissa vaikeaa, jopa mahdotonta, varmistua siitä, että puitepäättöksen säännökset on saatettu asianmukaisesti osaksi kansallista lainsäädäntöä.

2 artikla – Menetetyksi tuomitseminen

Puitesopimuksen 2 artikla on perussäännös. Artiklan 1 kohta velvoittaa jäsenvaltiot tekemään mahdolliseksi rikosentekovälineiden ja rikoksen tuottaman hyödyn tai sen arvoa vastaavan määrän omaisuutta tuomitsemisen menetetyksi osaksi tai kokonaan, jos kyseisestä rikoksesta voi seurata yli vuoden kestävä vankeusrangaistus. Vuoden raja on sama kuin edellä mainitussa neuvoston puitepäättöksessä 2001/500/YOS. Erona on se, että nyt kyseessä olevassa puitepäättöksessä estetään mahdollisuus verorikosten tuottaman hyödyn menetetyksi tuomitsemista koskeviin varauksiin.

Säännöksistä 2 artiklan 1 kohdan täytäntöönpano on ollut jäsenvaltioissa vähiten ongelmallista. Jotkin jäsenvaltiot ilmeisesti edellyttivät ainoastaan osittaista menetetyksi tuomitsemista toimenpiteen luonteesta riippuen. Kaikkiaan 13 jäsenvaltiota (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, FI, LU, LT, MT, NL, PL, SE) on jo saattanut kyseisen säännöksen kokonaisuudessaan osaksi kansallista lainsäädäntöään.

IE valmistelee toimenpiteitä, jotka vastaisivat täysin 2 artiklan 1 kohtaa. LT viittaa 2 artiklan soveltamisen osalta omaisuuden jäädyttämistä koskevaan menettelyyn. FR on ilmoittanut, että johdanto-osan 11 kappaleen (jäsenvaltion omien perusperiaatteiden noudattaminen) mukaisesti Ranskassa ei voida määrätä menetetyksi tuomitsemiseen liittyviä toimenpiteitä painovapausrikosten yhteydessä.

Voidaan todeta, etteivät jäsenvaltiot (ainakaan BE, CZ, DE, DK, EE, LT, MT) ole määränneet vankeusrangaistuksen vähimmäispituutta, jota pidemmän rangaistuksen yhteydessä menetetyksi tuomitseminen olisi pakollista, sillä ne soveltavat menetetyksi tuomitsemista kaikkiin rikoksiin.

Jotkin jäsenvaltiot (BE, BG, LT) ovat säätäneet 2 artiklan 2 kohdan mukaisesti, että rikosentekijän rikoksesta hankkiman hyödyn menetetyksi tuomitsemiseksi voidaan verorikosten yhteydessä käyttää muita kuin rikosoikeudellisia menettelyjä. Komissiolle toimitetuista tiedoista ilmenee, että muutamat jäsenvaltiot eivät ole antaneet tämänsuuntaisia säännöksiä puitepäätöksen pohjalta. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei kyseisten jäsenvaltioiden kansallisessa lainsäädännössä säädettäisi muunlaisista menettelyistä.

3 artikla – Laajennettu menetetyksi tuomitseminen

Vaikka 3 artikla ei vastaakaan alkuperäisen säädösehdotuksen mukaisia tavoitteita, se antaa puitepäätökselle todellista lisäarvoa. Artiklalla pyritään varmistamaan, että kaikissa jäsenvaltioissa sovelletaan menetetyksi tuomitsemista koskevia säännöksiä, joissa otetaan huomioon järjestäytyneeseen rikollisuuteen liittyvästä rikoksesta tuomitun henkilön hallussa olevien varojen alkuperä. Artikla velvoittaa jäsenvaltiot tekemään mahdolliseksi tietyistä rikoksista tuomitulle henkilölle suoraan tai välillisesti kuuluvan omaisuuden menetetyksi tuomitsemisen osaksi tai kokonaan jonkin 2 kohdassa mainittuihin kolmeen tapaukseen kuuluvan tapauksen perusteella.

Soveltamisala – 3 artiklan 1 kohta

Jotta voitaisiin varmistaa rangaistuksen oikeasuhtaisuus rikoksen vakavuuteen nähden, puitepäätöksessä rajoitetaan velvoitetta järjestää laajennetun menetetyksi tuomitsemisen mahdollisuus seuraavasti:

- yhtäältä velvoite koskee vain kuuden puitepäätöksen nojalla laadittua suppeaa luetteloa yhdenmukaisesti määritellyistä rikoksista (euron väärentäminen, rahanpesu, ihmiskauppa, laiton maahanmuutto, lasten seksuaalinen hyväksikäyttö ja lapsipornografia, huumausainekauppa ja terrorismi). Näistä rikoksista jäsenvaltioilla on velvollisuus langettaa vankeusrangaistus, jonka pituus on vähintään 5–10 vuotta ja rahanpesurikoksissa vähintään 4 vuotta;
- toisaalta, terrorismia lukuun ottamatta, velvoite järjestää laajennetun menetetyksi tuomitsemisen mahdollisuus koskee vain järjestäytyneeseen rikollisuuteen liittyviä rikoksia.

On syytä tarkentaa, että velvoite järjestää laajennetun menetetyksi tuomitsemisen mahdollisuus koskee vain rikoksia, jotka voivat tuottaa taloudellista hyötyä.

Yleisesti jäsenvaltiot ovat antaneet laajennettua menetetyksi tuomitsemista koskevat säännökset ainakin kuuden edellä mainitun puitepäätöksen sekä terrorismin torjuntaa koskevan puitepäätöksen soveltamisalalla. Kyseisten puitepäätösten soveltamisalaan kuuluvat rikokset katsotaan yleensä niin vakaviksi, että erityistoimenpiteet ovat perusteltuja. Kun tarkastellaan rangaistuksen pituutta, joka ratkaisee, onko toteutettava menetetyksi tuomitsemista koskevia toimenpiteitä, useimmat jäsenvaltiot eivät tee eroa rahanpesurikosten ja muiden rikosten välillä. Mitä tulee vaatimukseen soveltaa puitepäätöstä ainakin tapauksissa, joissa rikoksista voi olla taloudellista hyötyä, useat jäsenvaltiot eivät ole antaneet vastaavia säännöksiä, mikä antaa niille mahdollisuuden soveltaa puitepäätöstä joustavammin.

Jotkin jäsenvaltiot soveltavat laajennettua menetetyksi tuomitsemista ilman, että rikosten edellytetään tapahtuneen järjestäytyneen rikollisuuden puitteissa (BG, DE, EE, FI, FR). Näihin maihin kuuluu ilmeisesti myös PL. BE, BG, CZ, DK ja FR ovat ilmoittaneet antaneensa säännökset, jotka kattavat puitepäätöksen tämän soveltamisalan kokonaisuudessaan. LT:n toimittamassa asiakirjassa ei mainita toimenpiteistä, jotka voitaisiin kytkeä johonkin puitepäätöksessä edellytettyyn toimenpiteeseen. DE ei ole vielä saattanut puitepäätöstä osaksi kansallista lainsäädäntöään tiettyjen lapsipornografiaan liittyvien rikosten osalta. Jotkin jäsenvaltiot ovat saattaneet vain osan puitepäätöksen soveltamisalasta osaksi kansallista lainsäädäntöään (EE, FI).

Tarvittavat toimenpiteet – 3 artiklan 2 kohta

Puitepäätöksen 3 artiklan 2 kohdan saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä näyttää aiheuttaneen eniten ongelmia. Ongelmat liittyvät lähinnä todistustaakkaa koskeviin oikeusperinteisiin ja perusperiaatteisiin, tarvittavaan yhteyteen rikoksen, josta tuomio on annettu, ja menetetyksi tuomitun omaisuuden välillä, puolueetonta oikeudenkäyntiä koskevaan oikeuteen sekä myös siihen, että rangaistuksen on oltava oikeasuhtainen väitettyihin tekoihin nähden. Jotkin jäsenvaltiot menevät vielä pidemmälle ja antavat tuomioistuimille mahdollisuuden tuomita rikokseen tuomitun henkilön omaisuus menetetyksi kokonaan tai osaksi ilman, että on osoitettava sen olevan peräisin rikollisesta toiminnasta.

Jäsenvaltioiden toteuttamien laajennettua menetetyksi tuomitsemista koskevien toimenpiteiden on vastattava ainakin yhtä 3 artiklan 2 kohdan a, b ja c alakohdassa mainituista toimenpiteistä. Kussakin tapauksessa on mahdollista tuomita rikollisesta toiminnasta peräisin oleva omaisuus menetetyksi, vaikka toiminta ei olisikaan suoraan yhteydessä rikokseen, josta henkilö on tuomittu. Rikoksen, josta on annettu tuomio, ja menetetyksi tuomitun omaisuuden välillä ei siis ole yhteyttä omaisuuden lajin tai arvon osalta. Kyseessä on rikoksesta tuomitun henkilön omaisuuden laajennettua menetetyksi tuomitsemista koskeva periaate. Kyseisen kohdan a alakohta koskee omaisuutta, joka on peräisin tuomitsemista edeltävänä aikana tapahtuneesta toiminnasta, kun taas b alakohta koskee omaisuutta, joka on peräisin vastaavanlaisesta toiminnasta. Kohdan c alakohta puolestaan koskee tuomitun henkilön omaisuuden suhteetonta arvoa hänen laillisiin tuloihinsa nähden.

Kun otetaan huomioon hyvin erilaiset toimenpiteet, joita jäsenvaltiot ovat oikeusjärjestelmänsä mukaisesti toteuttaneet ja jotka liittyvät erilaisiin oikeudellisiin rakenteisiin, on usein vaikea ratkaista, mitä toimenpiteitä vastaavat säännökset kukin jäsenvaltio on (ainakin) antanut, jollei se ole sitä tarkentanut. Tilanne voidaan esittää tiivistäen seuraavasti:

- BG, DE, FI ja PL ovat antaneet säännökset, jotka kattavat suoraan tai välillisesti a alakohdassa tarkoitetut toimenpiteet.
- EE on antanut säännökset, jotka kattavat suoraan tai välillisesti c alakohdassa tarkoitetut toimenpiteet.
- CZ, FR, DK ja NL ovat antaneet säännökset, jotka kattavat suoraan tai välillisesti a, b ja c alakohdassa tarkoitetut toimenpiteet.
- BE ja BG ovat antaneet säännökset, jotka kattavat suoraan tai välillisesti a ja b alakohdassa tarkoitetut toimenpiteet.

LU, IE ja IT valmistelevat uudistusta, jolla on tarkoitus ottaa käyttöön laajemmat menetetyksi tuomitsemista koskevat valtuudet. Ainakin kolmessa jäsenvaltiossa (BG, CZ, FR) voidaan kaikkien tai joidenkin puitepäättöksen soveltamisalaan kuuluvien rikosten yhteydessä tuomita tuomitun henkilön omaisuus menetetyksi osaksi tai kokonaan riippumatta siitä, voidaanko omaisuuden osoittaa olevan peräisin rikollisesta toiminnasta.

Soveltamisalan laajentaminen kolmansiin osapuoliin – 3 artiklan 3 kohta

Puitepäättöksen 3 artiklan 3 kohtaan sisältyvän valinnaisen säännöksen osalta jotkin jäsenvaltiot ovat antaneet säännökset, joiden mukaan tuomitulle henkilölle ”kuuluva” mutta hänen lähiomaisensa tai hänen määräysvaltaansa kuuluvan oikeushenkilön laillisesti omistama omaisuus voidaan tuomita menetetyksi. Tämä koskee ainakin BE:n, BG:n, CZ:n, DK:n, EE:n ja FI:n säädöksiä joko kokonaan tai osittain.

Vaihtoehtoinen menettely omaisuuden menetetyksi tuomitsemista varten – 3 artiklan 4 kohta

Puitepäättöksen 3 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat soveltaa muita menettelyjä kuin rikosoikeudellisia menettelyjä tuomitukseen rikosentekijän omaisuuden menetetyksi. Tätä mahdollisuutta on käyttänyt SE.

Komissiolle toimitettujen tietojen mukaan CZ, DE, BE, FR, EE, FI, BG ja NL eivät ole antaneet tämältyyppisiä säännöksiä. Tämä ei tarkoita sitä, ettei niiden kansallisessa lainsäädännössä säädettäisi muunlaisista menettelyistä.

4 ja 5 artikla – Oikeusturvakeinot ja suojalauseke

Jäsenvaltioiden on turvattava tehokkailla oikeusturvakeinoilla 2 ja 3 artiklassa tarkoitettujen henkilöiden oikeudet. Puitepäättöksellä ei voida muuttaa velvollisuutta kunnioittaa perusoikeuksia ja noudattaa perusperiaatteita.

Suurin osa jäsenvaltioista ei ole toimittanut tarkkoja tietoja 4 ja 5 artiklasta johtuvia velvoitteita koskevien säännösten antamisesta. Sen vuoksi komissio ei voi arvioida, missä määrin kansalliset säädökset vastaavat tältä osin puitepäättöksen vaatimuksia. Koska oikeusturvakeinoilla on perusoikeuksien kunnioittamisen ja perusperiaatteiden noudattamisen yhteydessä suuri merkitys, komissio kiinnittää jatkossakin erityistä huomiota siihen, kuinka kyseiset säännökset on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä.

4. PÄÄTELMÄT

Toistaiseksi vasta 16 jäsenvaltiota on toimittanut komissiolle säädökset, joilla ne ovat saattaneet puitepäättöksen osaksi kansallista lainsäädäntöään. Komissio pitää huolestuttavana, että puitepäättöksen saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä on edennyt jäsenvaltioissa näin hitaasti. Se muistuttaa jäsenvaltioille, että nämä ovat pitäneet tärkeänä järjestäytyneen rikollisuuden torjumista ottamalla siltä pois rahoitusvarat ja taloudellinen hyöty. Komissio painottaa vielä, että asian tärkeys otetaan huomioon myös vuosina 1990 ja 2005 tehdyissä rikoksen tuottaman hyödyn rahanpesua, etsintää, takavarikkoa ja menetetyksi tuomitsemista koskevissa Euroopan neuvoston yleissopimuksissa ja vuonna 2000 tehdyssä kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastaisessa Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksessa. Perustellut ja kattavat kansalliset säädökset ovat itse asiassa edellytys sille, että tehokkaat torjuntatoimet voidaan taata EU:n tasolla.

Komissio kehottaa jäsenvaltioita tarkastelemaan tätä kertomusta ja toimittamaan komissiolle ja neuvoston pääsihteeristöön kaikki olennaiset tiedot. Se kehottaa niitä myös täyttämään niille puitepäättöksen 6 artiklasta johtuvat velvoitteet. Se kannustaa niitä jäsenvaltioita, jotka ovat ilmoittaneet laativansa parhaillaan vaadittuja säädöksiä, vahvistamaan säädökset mahdollisimman nopeasti ja toimittamaan säädöstekstit neuvoston pääsihteeristöön ja komissiolle. Komissio pahoittelee, että kuusi jäsenvaltiota ei ole vielä toimittanut lainkaan tietoja, ja kehottaa niitä toimittamaan viipymättä kaikki puitepäättöksen saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä koskevat tiedot.

Komissio aikoo antaa vuoden 2008 lopulla rikoksen tuottamaa hyötyä käsittelevän tiedonannon, jossa analysoidaan rikollista alkuperää olevan omaisuuden menetetyksi tuomitsemisessa ja takaisin perimisessä sovellettavia toimenpiteitä sekä selvitetään, kuinka poliisin ja oikeuslaitoksen yhteistyötä voitaisiin kehittää laittomasti hankittujen tulojen saamiseksi pois rikollisilta.